

JAUME MIRAVITLLES

President d'ESPARTACUS, Casal Nacionalista Obrer del Districte VI, Comissari de Propaganda de la Generalitat de Catalunya, al qual ens plau, des de les nostres pàgines, reiterar la nostra simpatia i el nostre ferm desig de que continuï la seva actuació magnífica en pro de Catalunya i del sentit nacionalista i social de la Pàtria catalana que informa la seva labor política i de govern.

PRESENT!

ESPARTACUS llença a la llum pública un periòdic.

I en aquest òrgan que vol portar a l'opinió pública, a l'opinió esquerrana de Catalunya, tot el sentit de què està informat ESPARTACUS, les Joventuts del Casal hi tenen el seu lloc.

Les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» d'ESPARTACUS tenen en ARA!! un dels llocs principals, un dels llocs d'honor del periòdic.

El tenen perquè se'l mereixen. Perquè ESPARTACUS, el Casal de la clandestinitat ha vist i veu ben clar el paper de la Joventut.

La Joventut, en opinió d'ESPARTACUS, ha de tenir un dels llocs preeminents en la lluita política.

I ARA!! , que és un periòdic de combat, havia per força de donar a les seves Joventuts tot el seu suport, tot l'entusiasme en la seva tasca, en el seu treball en pro de Catalunya i de la Llibertat.

I les Joventuts, no hi ha pas dubte, uoimpliran el que se'ls hi demana.

Ho compliran perquè saben el que és.

Perquè senten l'ideal, perquè estimen Catalunya, perquè lluiten per la Pàtria catalana.

I les Joventuts, nosaltres, els joves que portem tot l'idealisme, fot el sentit de llibertat que va impregnar-nos Francesc Macià i que a més portem el nom gloriós d'Estat Català en les nostres Joventuts, farem el que calgui, el que sigui necessari per Catalunya, per les llibertats i per l'ideal que sempre hem sustentat i que avui, en les hores doloroses i gràvides de la guerra, reivindicuem amb més força que mai. Les nostres Joventuts compli-

ran com sempre ho han fet.

- Compliren el 6 d'octubre.
- Compliren el 16 de febrer.
- Compliren el 19 de juliol.
- Compliren el 2 de maig.

I llavors, com ara, com sempre, les nostres Joventuts no anaven amb afany personalista, no anaven amb afany de guanyar adeptes, no anaven amb afany d'adquirir càrrecs o prebendes, hi anaven únicament per idealisme, hi anaven, únicament per Catalunya i per la Llibertat Social.

Per a aconseguir la victòria, per arribar al total desenvolupament de la llibertat, les J. E. R. E. C. d'ESPARTACUS estan a la línia de lluita, estan a la línia que la història els hi marca.

No defalliran com mai defalliren.

Actuaran de la manera que calgui en un sentit:

- Nacionalisme intransigent.
- Obrerisme avençat.

I així, amb aquestes orientacions, amb aquest sentit que fou el que ha informat sempre l'actuació de les nostres Joventuts, aquestes avencen ardues i fermes pensant sempre i en tots moments en un patriu —un home— i en una Pàtria.

L'home, el de sempre, l'insubstituïble, el de cabell blanc i mirada lluminosa: l'«Avi», el President etern de Catalunya: Francesc Macià.

La Pàtria, no cal ni dir-ho. També la de sempre, la immortal, la que ho ha suportat tot i ha sortit sempre vencedora, la que ha donat tot el que tenia i dona el que té per la llibertat i la democràcia. Aquesta Pàtria no pot ésser altra que

CATALUNYA!
Francesc Macià i Catalunya,

L'UNIC CAMI Un tombant de la política catalana

L'experiència ens ve cada dia més a confirmar el valor indiscutible que significa pensar en Catalunya. El ressò de la consigna llançada temps ha pel President Companys al memorable acte de Belles Arts, té una viva i pregona actualitat; expressa força, potencialitat, i constitueix, en definitiva, les reserves vitals del nostre poble. No volem entrar en anàlisi, però sí que volem declarar que les vicissituds, el procés exòtic, i el conjunt de factors que han vingut actuant a la nostra terra, ens vénen a determinar i assenyalar aquest únic camí: pensar en Catalunya.

En aquests moments, gràvids, greument transcendents i definitius pels catalans, només pot haver-hi aquesta preocupació i aquesta inquietud constant. Les Joventuts nacionalistes vigorosament unides i llançades sota aquesta consigna única, tenen una missió a realitzar i una trajectòria prou definida. No es tracta pas de simbolitzar, sinó que operem sobre realitats vives i punyents. La capacitat catalana obre unes grans perspectives a seguir i al seu davant les Joventuts catalanes han d'exercir llur paper valent, potent i decidit.

L'experiència ens ensenya que la feblesa humana sovint sol sucumbir; que de prompte sorgeixen vacil·lacions, claudicacions. Però, ah!, en la nova generació; en aquest ressorgiment juvenivol que rebrota de la ufanosa terra catalana no pot existir sentiments d'aquesta naturalesa; no pot ni ha d'haver de sucumbir ningú. La nostra ferma contextura espiritual; el conjunt històric i el fet psico-polític que caracteritza l'ànima catalana té en sí prou calor i influència per no deixar-se caure a l'abisme...

Pensem que tenim davant nostre una doctrina que és part integrant de la nostra pròpia existència. Es la força espiritual i creadora de Catalunya que ha de fer moure els nostres sentiments i accions decisives; és el moviment general de simpatia que es desvetlla al nostre poble que ens ha d'encoratjar.

Sí! Aquesta actuació sentimental d'un poble, que també sap guanyar batalles i que en definitiva és allí on flueixen els destins del nostre esperit immortal...

VICENS VERNI

lliure, ben lliure de tot, són els nostres guies.

I amb ells al davant qui defalleix?

Ningú!

Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» que integreu ESPARTACUS, ara i sempre, Present!

JOSEP SANS

ATLANTIDA A. G. - BARCELONA
Roger de Flor, 5 - Telèfon 52636

El 19 de juliol tindrà conseqüències polítiques i socials encara avui incalculables. Això, que ja no és més que una frase, obliga als homes polítics i sobretot les organitzacions a reflexionar seriosament sobre l'esdevenidor de Catalunya. Creiem que els primers interessats a no tornar a la situació d'abans del 19 de juliol han d'ésser, precisament, les forces polítiques que, per raó de llur rol, es veien obligats a consumir la seva força en l'arbitratge obligatori de les pendències socials. Els partits anomenats petits burgesos tenen, avui, una gran missió a complir. Han de deixar d'ésser estrictament petits-burgesos pe ra ésser socialitzants i nacionalistes, és a dir, per a acceptar els dos grans factors econòmics i socials que són les idees-forces del món.

El catalanisme polític, amb la República, va deixar d'ésser un mite (com deia Sorel) i entrà en el camí de les realitzacions pràctiques. El balanç que pot presentar, les lliures iniciatives, les petites indústries, els petits comerços. Què preferim, el petit comerciant, que treballa de cara als gustos i necessitats del client, amb esperit artesanal, o una plaga anònima de buròcrates, irresponsables i tivats? La Revolució tot just comença. No creiem que sigui aquesta xarxa d'interessos sindicals cledes monopolitzadores, a mans de Comitès que només pensen amb el gremi. Senyors meus, per abolir l'esperit gremial ja es féu la Revolució Francesa! I no fa gaires dies un socialista il·lustre, el President de la Cambra Belga, Huy-smans, ens deia: «L'esperit sindicalista és el més reaccionari del món». El sindicalisme ha de viure de cara a la transformació social del país, no de cara als seus interessos. No és possible que els bons afers siguin monopolitzats pels sindicats, i les indústries estèrils les subvencioni la Caixa de la Generalitat.

Cal que s'esclareixi qui és el culpable de que ens hagin pres l'Ordre públic i Defensa.

A nosaltres ens sembla coneixe'l. Es aquell que sempre ha lluitat contra Catalunya perquè Catalunya representa llibertat i justícia... No el coneixeu tots?

tar és migrat, però tanmateix ha hagut de viure enmig de tants trasbalsos que gairebé no podia fer altra cosa. El que volem dir és que el catalanisme polític sofri, més que ningú, les febleses d'un moviment popular que deu dirigir una democràcia burgesa. Ara és el moment de crear una democràcia social, forta i enèrgica, on les febleses orgàniques del règim anterior no siguin possibles per mitjà de la coordinació i l'harmonia econòmica.

Però la creació d'una democràcia social no és feina fàcil. Atenció als utopistes, aquests cavallers sicilians de les Revolucions, que ho espatllen tot. Atenció als intel·lectualistes, que voldrien una Revolució a llur mida, sonora i buida. No sabríem trobar millor filosofia, per a la nostra Revolució i per totes, que el nostre seny racial. Per a fer una Revolució s'ha de saber destriar el possible del complex econòmic del país. Catalunya té dues grans forces populars que seriem insensats en destruir: la petita burgesia i els camperols lliures. Enlloc del món les forces proletàries es proposen destruir aquests aliats de la Revolució Socialista. Socialitzem la gran indústria, socialitzem, sobretot, la Banca. Nacionalitzem el Banc d'Espanya i controlem el comerç exterior. Respectem, pe-

Els partits nacionalistes catalans han d'adoptar una actitud positiva enfront de la Revolució. Però aquesta Revolució ha d'ésser un vastíssim programa transformador. L'Economia per l'Economia, quin fàstic! L'Economia per a la Cultura intel·lectual i física del poble; per l'augment del Standard de vida; per les Universitats Populares; per la creació de riqueses; per a la reivindicació del poble pel poble.

La Revolució no és possible sense disciplina, sense sacrifici, sense una moral, sense un èstímul transcendent. Socialisme pel socialisme, no. Socialisme per a Catalunya i els catalans. Socialisme de cara a tots els homes i nacions que en aquestes hores angixoses per a nosaltres han sabut estar amb nosaltres, germans de sacrifici i de sofrència, d'il·lusions i d'esperances. Germans i compatriotes en l'ideal de reivindicació nacional i social.

FERMI VERGES

La nostra consigna:
GUANYAR LA GUERRA!
La nostra ambició:
CATALUNYA LLIURE!